

Eitje?

De voordeurbel gaat en ik schrik wakker. Kwart over vijf. Ja dááág, denk ik en draai me nog een keer om. De persoon op de galerij wil me graag wakker hebben en schopt tegen de deur en belt weer aan. Niet één keer, nee constant. Toch wel wat bang maak ik mijn huisgenoot wakker. Samen sluipen we naar de deur, wie is dat?

Door het kijkgaatje zien we de donkere buurjongen staan. Hij heeft zichzelf buitengesloten. Zo bot mogelijk roepen we dat we slapen en dat hij stoort. Mopperend gaan we weer ons bed in, maar hij houdt niet op, dus bel ik de politie.

Slapen lukt niet meer dus ik kleed me aan en ga met hem praten. Hij heeft ei op het vuur staan en zichzelf buitengesloten. Weer bel ik de politie, want ook het gepiep houdt niet op. Meneer de agent denkt echter dat ik de jongen help en alles verzin. "Wat vreemd hè dat jij de enige bent die belt, vind je niet?" Het zeurderige toontje staat me niet aan en ik kaats terug: "Als ik hart voor die jongen had zat hij nu wel op de bank koffie te drinken!" Maar de politie komt niet. We moeten maar een slotenmaker bellen.

Het gepiep wordt steeds erger. Nu is het echt duidelijk dat het geluid én de ondragelijke stank uit zijn huis komen. Tijd voor plan B, de brandweer bellen. "Hooft u dit?" schreeuw ik boven het geluid uit. Het is kwart over zeven als de politie dan toch eindelijk komt en meteen de brandweer belt...

Eindelijk, kwart voor acht breekt de brandweer de deur open. De rook, inclusief stank, rolt in dikke golven naar buiten. We doen snel de deur dicht en horen nog net de brandweerman zeggen "Voortaan wel eerder bellen he!"

Stéphanie de Geus 2007 ©